

Φανόταν άλλοτο στην Ίρην Σάττον αυτό το φριχαστικό, το τυρανικό πρόβλημα. Έσταζε το κεφάλια της το κοκκιλιστικό, να βρή μια λύση βιολογική, έτα καθώς άκουμπουσε το καρνικό της σαγόνι στις παλάμες των χεριών της, αλλά ή λύση δεν έννοιουσε να φανή.

ΓΑΛΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ Ρ. DUGANNE

Η ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

νάιας. Αντίθετα, αυτές τις τελευταίες μέρες, ξεκλέθοντας με τρόπο την ίσωγραφη της, πούλησε κ' άλλο κτήμα της — το τελευταίο παιά — και σταταλούσε στα κλαμπάρ και στα γλέντια του με ξένες, ελαφρόμαλες γυναίκες, τὰ τελευταία της λεπτά.

Στέναζε θλιβερά.
Κι' έπειτα μουμούρισε με πόνο :
— Τί να κάνω, Θεέ μου; Τι να κάνω; 'Αηδίασα, συχάθηκα απ' τὰ βάθη της ψυχής μου τὸν άσσοτο και παραλυμένο σύζυγό μου. Δυό χρόνια τώρα, με παραμέλησε τελείως. Μεθάει κάθε βράδυ, τρέχει με τις φίλες του, σπατάλησε όλη την περιουσία του και κοιτεύει παιά να φρά και την προίκα μου. Τί να κάνω;

Σταμάτησε απότομα τὸν θλιβερό μονόλογό της, γιατί μια λύση ξαφνική έρχισε γοργά την καταχνιά του μυαλού της. Και στή σκέψη την άκατονόμαστη της φοβερής αυτής λύσεως, ρόδισαν βαθειά τὰ όχηρά μάγουλά της.

Θά τὸν σκοτώνω, έπί τέλους!...
Θά τὸν δολοφονήσω μια βραδειά, την ώρα που θά κοιμόταν!...
'Ανακουφίστηκε ή ψυχή της ή πολυβασανισμένη, μπρος σ' αυτή τή λύση — ήταν μια λύση κ' αυτό, έπί τέλους! — και πὸ άλαφρομένη τώρα, ή Ίρην Σάττον, άφησε ξέννοιιστη τὰ γλινά, γαλάζια μάτια της να πλανηθοῦν με ρεβασισμό ξέω απ' τ' άνοιχτό παράθυρό, πέρα κεί στὸν άτελείωτο ορίζοντα.

Μά ξαναεπίφερε κάλι απ' εκεί τή ματιά της και τήν έστρεψε άλλοῦ, με μια τήνη απότομη κ' όδνηρή. Είχε αντίκρισει κάτω εκεί στὸ βάθος τοῦ δροσεροῦ και καταπράσινου λιβαδιού, τὸ σπιτί του Τζόελ Τόρρο, τὸν άγαπημένον της.

Τοῦ λατρευτοῦ της Τζόελ, τὸν όποιο άγάπησε τρελλά απ' τή πρώτη στιγμή που άρχισε παιά να κοιράνεται με τὸ σύζυγό της και να γκρινιάζει άκατάπαυστα μαζί του.

Ξαναστέναζε πικρά. Θάδινε τήν ευτυχία της και τή ζωή της άκόμα, άρχει να τὸν έσφιγγε μια φορά μονάχα, με πάθος, στην άγκαλιά της και να χάζιδε τρυφερά τὰ κασιανά, σγουρά μαλλιά του. Μά εκείνος, ὁ κακός, άν και τή λάτρευε βαθειά κ' αυτός — τὸ κατάλαβε από καιρό ή Ίρην — δεν τῶδεινε καθόλου. Τήν άπόφευγε όσο μποροῦσε, ή παθητική και τρυφερή φωνή του γινόταν ξερή κ' άνδρική μπροστά της κ' όταν εκείνη τὸν έλουζε με τις μαγνητικές και γεμάτες πάθος και λατρεία ματιές της, έ κείνος κοκκινιζε άμέσως από τήνη κ' έφρευγε άπότομα μακρυνά της.

'Ηταν φίλος στενός του άνδρός της!
'Η χαρούμενες φωνίσεις τὸν παιδιών της, τήν έντησαν ξαφνα απ' τή μαρτυρική της νόση. 'Ησαν τὰ δυό μικρά της κοριτσάκια, ή 'Ανν κ' ή Τόμμιν, τὰ όποια, μπροστά της τώρα, μαζί με τήν γκουβερνάντα τους μίς Λίντον, τής ζητοῦσαν τήν άδεια να πάν στὸν κινηματογράφο, λέγοντάς της με χαϊδευτικά παρακάλλια:
— Αφρηέ μας να πάμε, μαμά. Είνε μια ταϊνία του Τσάρλι Τσάπλιν. 'Αφρηέ μας να γελάσουμε λιγάκι. Είνε τόσο άστείος, ὁ καῦμένος ὁ Τσάρλι!...

— Πηγαίνετε, παιδιά μου. Γελάστε. Γελάστε όσο μπορείτε. Μόνο να έστε φρόνημα. Να μὴν κάνετε τρέλλες. Προσείτε τα στὸ δρόμο, μίς Λίντον, σὰς παρακαλώ, μουμούρισε με βρος κουραμένο ή λαίδη Ίρην, άκούγοντας με στοργή τὰ πρόσχαρα ξεφρονιτά τὸν δυό παιδιών της, τὰ όποια έφρευγαν τώρα χοροπηδώντας απ' τή χαρά τους.

'Όταν παιά έσθουσε κ' ὁ τελευταίος ήχος τής φωνής τὸν μικρῶν, ή Ίρην ξανάεπε πάλι στὸν σκοτεινό κ' έγκληματικούς ρεβασμούς της, άλλοτε βρισκοντάς τους δικαιολογημένους — ζωή ήταν αυτή, Θεέ μου; — κ' άλλοτε ανατριχιάζοντας διλόκληρη από τήνη και μετάνοια.

Τήν πάγωνε ὡς τὸ μεδούλι τὸν κοκκίλιαν της ή σκέψη του έγκλήματος κ' δλα κοκκινιζαν άπαισία μπροστά της, μόλις συλλογιζόταν τὸ αίμα του συζύγου της, τὸ όποιο θάχινε άσπλαχνα με τὰ ίδια της τὰ χέρια.

Πέρασαν μέρες πολλές και νύχτες άλλες τόσες. Κόκκινες, αίματηρές όπτασιές τήν τυραννοῦσαν κάθε μέρα κ' άπαισιο βραχνάδες, έφιάλτες έγκλήματος και θανάτου, ξυπνοῦσαν κάθε νύχτα τήν Ίρην, λουσιμένη σε κατάφραχο ιδρώτα κ' ανατριχιασμένη απ' τή φρίκη της.

'Ο σύζυγός της δεν άλλαξε καθόλου τακτική, ὡστε ν' ανακουφισή λίγο τὰ ψυχικά αλλά μαρτύρια της πολυβασανισμένης του γυ-

ή Ίρην, έστο και μια παρηγοριά, στην ένοχη, αλλά και τόσο δικαιολογημένη — δυστυχώς — άγάπη της. 'Ο λατρευτός της Τζόελ, βλέποντας τήν άδυναμία της ψυχής της, και νοιώθοντας άδύναμο κ' αυτός τὸν έαυτό του, μπρος στὸν φλογεροῦ και μυστικό έρωτά του γι' αυτήν, μεθόταν να βροθή μόνο του μαζί της.

Τὸν τρώαζε ή ιδέα να προδώσει, τόσο άνανδρα και άτιμα, τὸν ὡς προχθές άκόμα στενότερο του φίλο, άρπάζοντας τή γυναίκα του. 'Ηταν βράδυ παιά. 'Ο ήλιος είχε γύρει άποσταμένος για ύπνο, άφου πρώτα όλημερίς είχε ζεστάνει τήν άνοιξιάντικη εκείνη ήμέρα. 'Η χλιαρή άτιμόσφαιρα, γεμάτη απ' τ' άρώματα τὸν φρεσκοαναγιμένον λουλουδιών, μεθούσε τις αισθήσεις και ξεχούσε άόριστος, άσύλληπτος και πόθους κ' έσπρωχνε τὸ κάθε έμψυχο σὲ άγκαλιόματα άγάτης και σ' έκμισθησεις τρυφερές.

Οί δυό τους τώρα, ὁ Τζόελ και ή Ίρην, όρθιοι στὸν έξώστη, συγολιόσαν μουμουριστά, μα ὁ τόνος τής φωνής τους ήταν διαφορετικός τελείως. Παθητικός ὁ δικός της, βγαλμένος απ' τὰ τριόβαθα της ψυχής της, χρωμάτιζε άρομονικά και θλιμμένα τις κομμένες απ' τ' αναφυλλιτά της φράσεις. Τοῦλεγε σιγαλά :

— 'Ηταν ψέμμα, Τζόελ... Δεν σὲ ζητοῦσε ὁ Πῶλ. 'Εγὼ είπα έτσι στὸν μικρό μας ύπηρετή να σου πῆ. 'Αχ! 'Ηξερα, πὸς άν σουίλες, ὅτι εγὼ σὲ ζητοῦσα, δεν θά ερχόσιν καθόλου, άγαπημένη μου... 'Ακαρδε! Μά άφίνες όλομόνηχη στὸν πόνο μου και στὸ σπαργισμό μου, ενῶ μά σου και μόνη λέξι θά μ' έκανε τόσο ευτυχισμένη. Σ' άγαπῶ, Τζόελ. Σὲ λατρεύω. Γιατί μ' άποφεύγεις έτσι;

'Ο νέος τήν κῦταζε κ' εκείνος με θέρημα και λαχτιόρα στὰ λαμπέρα του μάτια. Τὰ χέρια του συσπάστηκαν νευρικά, διχασμένα να σφιξουν τὸ χυτὸ της κορμὴ στην άγκαλιά του, μα μια προστάθεια άπελασμένη τὸν έκανε νὰ σκεφθῆ σωστά και ψύχραμα.

Γι' αυτό κ' ή φωνή του τώρα τής ψιθύριζε σοβαρά και μετρημένα, ενῶ ή ματιά του, άκόμα, έξακολουθοῦσε να τήν αντίκρῆ με λατρεία.

— Ίρην... 'Αγαπημένη μου. Σὲ ποθῶ. Σὲ λατρεύω. 'Από καιρό, από χρόνια, άγαπάομαστε τρυφερά κ' άμοιβαία. Τὸ νοιώθω και τὸ νοιώθεις. Μά θάνα άνοχο και πρόστυχο να σπρώξουμε τὰ πράγματα πὸ πέρα. Σκέψου. Γίνου μο λογική λιγάκι. 'Ο Πῶλ ήταν ὁ καλύτερός μου φίλος. Τὸν συχάθηκα κ' εγὼ από τότε πούγινε άφορητή, με τήν διαγωγή του, να ύποφέρης τόσο σκληρά, γλυκεία μου ψυχῆ. Αὐτὸς ὅμως μ' άγαπάει και μ' εμπιστείνεται άκόμα. Θά ήταν άτιμο λοιπὸν να προδώσω, με τέτοιο τρόπο ταϊνιό, τήν άγάπη του και τήν έπίτησή του σ' έμένα. Δεν μπορῶ, Ίρην μου. Δεν πάει ή καρδιά μου. Μά... Γιατί δεν παίρνεις διαζύγιο; Θά είμαστε ελεύθεροι τότε, μόλις τὸν χωρίσεις; να γευτοῦμε κ' οί δυό μας τήν ευτυχία. Τί περιμένεις; Γιατί διστάζεις;

'Η Ίρην στέναζε με πίκρα. Τὸ νεανικό της πρόσωπο, τὸ κοκκιλιστικό και χλωμό, κατοσίφρασε θλιβερά. Τοῦτε σιγαλά :

— Τὸ ζήτησα από καιρό, Τζόελ. Τὸ ζήτησα έπίμονα απ' τὸν Πῶλ τὸ σωτήριο αυτό διαζύγιο, μα κείνος, μεθυσιμένος καθὸς ήταν — και τότε άλλωστε δεν ήταν, Θεέ μου; — μοῦ άπάντησε με κακία πὸς άρνείται. Μοῦ πρόσθεσε έπίσης, πὸς άν τὸν πάω στὰ δικαστήρια, θά με παιδέη χρόνια ύσπου να κερδίσω τή δικη. Θά είμαι γοργά παιά, όταν θά βγῆ ή άπολυτρωτική άπόφαση. Είμαι δυστυχισμένη, Τζόελ. Κουράστηκα ψυχικάς παιά. 'Εγιναι σωστό ΚΟΥΡΩΣΩ!... Δεν άντέχω άλλο. Θά τὸν σκοτώσω, Τζόελ. Θά τὸν ΣΚΟΤΩΣΩ!...

Τὰ μάτια της πετοῦσαν φλόγες, καθὸς ξεφώνιζε με βραχνιασμένη λύσσα τὰ τελευταία λόγια της.

Μά ὁ Τζόελ νινάτηκε, σὸν να πάτησε ξαφνικά φειδι φαρμακρο. Με ζαρωμένα φρόδια, άγριμένος απ' τὸ θυμό του, άρπαξε άπότομα τὰ μπράτσα της τὰ χυτὰ και τῶσφιξε νευρικά στὰ δάχτυλά του.

Κι' ενῶ εκείνη, κουρασμένη παιά απ' τήν προηγούμενη έξαρή της κ' απ' τὸ βίαιο ξεσπάσιμά της, τὸν κτυποῦσε με λαγγυμένα μάτια, αυτός βύθησε τ' άστραφερό του βλέμμα στὸ δικό της και μούγγρισε

— Δεν σπέντεσαι τὸ αίμα που θά χύσης; είπε ὁ Τζόελ στην Ίρην.

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΓΙΑ ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

Κορίτσι που γυρίζει συχνά στους δρόμους και φουστάνι που πολυφορέται, γρήγορα χάνουν την εκτίμησι του κόσμου και μπαίνουνε στο ράφι.

Αγγλική

Κορίτσι που σου χαμογελάει, μισοπαύτησε στού έρωτα τὰ δίχτυα.

Αγγλική

Του κοριτσιού ή καρδιά είνε δάσος σκοτεινό.

Ρωσική

"Όλα τὰ φαγητά πρέπει νὰ τρώγονται κ' όλα τὰ κορίτσια νὰ παντρολογιούνται.

Αγγλική

Για τὰ καλά κορίτσια, ή δουλειά είνε χαρά.

Θεοδαντές

Πρόστιχη ή κυρά, πρόστιχη κ' ή κόρη.

Γερμανική

"Όποιος άνακατεύεται με τὰ κορίτσια, πρέπει νάχη τὰ μάτια του τέσσερα.

Γερμανική

Τὰ κορίτσια λένε πάντα όχι, κ' όταν άκόμα ποθούν νὰ πούν τὸ ναι.

Ιρλανδική

Τὸν κοριτσιῶν τὸ όχι, σημαίνει πάντα ναι.

Γερμανική

Κορίτσι που ήταν δούλα, ποτέ της δέν μπορεί νὰ γίνη κυρά.

Σκωτσέζικη

Τὰ κορίτσια πρέπει νὰ τὰ βλέπης μόνο, όχι κὰ ν' άκούης.

Πολωνική

Δείξε μου έναν άντρα χωρίς κεφάλι κὰ θά σου δείξω ένα κορίτσι χωρίς φρεγάδι.

Ισπανική

Τὸ έναρτο κορίτσι κὰ τὸ στασιμένο πόδι, δέν πρέπει νὰ βγαίνουν άπ' τὸ σπίτι.

Γερμανική

"Όταν ή κόρη άφίρει τὴν πόρτα άνοιχτή, φωνάζει μέσα τὸ... γάτο.

Αγγλική

Τὸ κορίτσι νὰ τὸ κρίνης άπ' τὸ ζύμωμα που κάνει κ' όχι άπ' τὸν τρόπο που χορεύει.

Δανική

— ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΥΣ

Κάλλιο γείτονα τὸ διάβολο, παρὰ έναν δικηγόρο.

Αγγλική

Οί καπετανέοι κ' οί δικηγόροι σπάνια φιλοξενούνται στὸν σίκανό.

Γερμανική

"Ο πεινασμένος άνθρωπος βρίσκει πὸ πολλὲς δικαιολογίες κ' ἀπὸ ένατὸ δικηγόρου.

Ισπανική

Οί δικηγόροι κὰ τὰ γρανάκια θέλουν πάντα... λάδινα.

Γερμανική

"Ο δικηγόρος είνε ένας σοφὸς κύριος που γλιτώνει τὸ χτίμα σου άπ' τὸυς έχθρούς σου, γὰ νὰ τὸ φάη ὁ ίδιος.

Ιρλανδική

θιμομμένα :

— Τρελλάθηκες, Ἰρέν; Μιλᾶς με τὰ σωστά σου; Δέν σκέπτεσαι πὸς τὸ αἷμα του που θὰ χύνης με τὰ ἴδια σου τὰ χέρια, θὰ γίνη ἀδιάβατο ποτάμι κὰ θὰ μᾶς χωρίση γὰ πάντα; Τί λές; Τί φοβητά κὰ σατανικά σχέδια στριφογυρίζουν στὸ ὀλοκάθαρο, μοιλαταῦτα, κ' άγνὸ μυαλό σου; Μὲ κάνεις νὰ τρέμω. Νὰ φοβᾶμαι...

"Ένα κουδοίνωμα ἀτέλειωτο, βιαστικό κὰ νευρικό του τηλεφώνου, τὸυς τίναξε ἀπότομα κὰ τὸυς δὴό τους. Κυττάζηναν γὰ μὴ στιγμὴ ἐρωτηματικά στὰ μάτια κὰ τὰ πρόσωπά τους ἕναν ξαφνικά κατάχλωμα.

Σάν φάσμα, ή Ἰρέν τραβήχτηκε, δίχως νὰ βιάζεται καθόλου, άπ' τὸ σφίξιμο τὸν χειρῶν του Τζὸελ κὰ γλύστρησε ἀδούρα ὡς τὸ τηλεφώνο. "Έβαλε τ' άκουστικό στ' αὐτί της κ' ὄσο άκουγε, τόσο κὰ τὸ πρόσωπό της φωτιζόταν ἀπὸ ἀνεκλάλητη χαρά, καθὼς ἀπαντοῦσε με μονοσύλλαβα συγκρατημένα.

Τέλος, ἀκούητηκε πειὰ τὸ άκουστικό στὴ θέσι του κ' εἶπε με φωνὴ λαχταρισμένη :

— Μοῦ τηλεφονοῦν άπ' τὸ Σταθμό τὸν Πρώτων Βοηθειῶν. "Ο Πάβ βρέθηκε ἀναίσθητος ἀπὸ τυφλὸ μεθύσι στὸ καμπαρέ «Μιλ Φόλι» κὰ μεταφέρθηκε στὸ Σταθμό. Πρὸ μισῆς ὥρας ξεπνήρησε, δίχως νὰ μπορῆ νὰ βγάλη λέξι. "Απ' τὰ χαρτιά του βρήκαν τὴ διεύθυνσί του κὰ με εἰδοποιοῦν τώρα σχετικῶς. Τζὸελ... Τζὸελ... Νὰ ή ἀπολύτρωσι!...

Θλιμμένα, μὰ σοβαρά, ἐκεῖνος τὴν ἔπασσε άπ' τὸ χέρι κὰ τὸ χάιδεψε ἀπαλά. "Εἶπαι της εἶπε με ἀργὴ κ' ἐπίσημη φωνή, ἐνὼ συγχρόνως τὴν τραβοῦσε πρὸς τὴν πόρτα :

— Ἰρέν... Πρῶτα τὸ καθήκον κ' εἶπαι ή ἀπολύτρωσί σου. Κάτω περμιένει τὸ αυτοκίνητό μου. Πάμε νὰ τὸν δοῦμε πρῶτα κὰ νὰ κάνουμε ὅ,τι πρέπει. Εἶνε νεκρὸς τώρα κ' εἶνε γι' αὐτὸ ἱερὸς. "Εἶπαι, ἔχουμε καιρὸ νὰ σκεφτοῦμε καὶ γὰ τὸν εαυτό μας. "Έλα, ἀγαπημένη μου, πάμε...

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΤΑ ΠΙΟ ΘΡΑΙΔΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Πὼς ὁ πρόεδρος Χούβερ γνώρισε τὴ μέλλουσα σύζυγό του. Ἡ ἐξετάσεις τοῦ Πανεπιστημίου Στάνφορντ. Ὁ ἐπιμελής φοιτητῆς κ' ή ἀμελής φοιτήτρια. Τὰ γράμματα τὸν ἀρραβῶνων τοῦ ζεύγους Χούβερ. Τὸ ἐπικίνδυνο γαμήλιο ταξεῖδι τους στὴν Κίνα. κ.τ.λ.

Στὰ 1893 γινόντουσαν ή ἐτήσιες ἐξετάσεις τοῦ Πανεπιστημίου Στάνφορντ τῆς Καλιφορνίας. Σὲ κάποια στιγμή, ὁ καθηγητῆς ἀπειθὴνθηκε σὲ μιὰ φοιτήτρια — μιὰ νέα με γαλιανά μάτια, ἀρκετὰ δειλὴ (ὄσο δηλαδὴ μπορεῖ νὰ εἶνε δειλὴ μιὰ νέα, ὅταν εἶνε Ἄμερικανίδα κὰ φοιτήτρια) — κὰ δείχνοντάς της μιὰ πέτρα, τὴ ρώτησε :

— Δὲν μοῦ λέτε, μίς Λοῦ Χένρυ, ποιάς ἐποχῆς εἶνε αὐτὴ ή πέτρα ;

"Ἡ νέα ὄμως ἔγινε ἀμέσως κατακόκκινη, τὰ ἔχασε κὰ τραύλισε :

— Δὲ... δὲν θυμάμαι! Δὲν ξέρω...

Τότε ὁ καθηγητῆς σήκωσε τοὺς ὄμους κὰ γυρίζοντας σ' ἕναν ἄλλο φοιτητῆ, ἕνα νέο ροδοκόκκινο με ἀθλητικὴ κορμοστασιά, τὸν ρώτησε :

— Τί ἀπαντᾶς ἐσὺ, Χούβερ ;

"Ο Ἐρθέριος Χούβερ, προχώρησε μερικὰ βήματα, κῦτταξε τὴν πέτρα κὰ χωρὶς κανένα δισταγμό, ἔδωσε τὴ σωστὴ ἀπάντησι !

Κατόπιν ὄμως, σάν νὰ τὸν κινεῖσε κάποια τύχη, πλησίασε τὴ νέα που εἶχε ἐρωτηθῆ πριν άπ' αὐτόν, τὴν χαϊρέτησε φιλικὰ κὰ τῆς εἶπε γλυκά :

— Αὐτοῦμα πολὺ, δεσποινίς...

"Ἐτσι ὁ ἀποτυχὼν κατὰ τὰς τελευταίας ἐλογιάς πρόεδρος τὸν Ἠνωμένων Πολιτειῶν ἐγνώρισε γὰ πρώτη φορὰ ἐκεῖνη που ἐπρόκειτο νὰ γίνη γυναῖκα του.

"Αφοῦ ἐπέλειωσε τὸ Πανεπιστήμιο, ὁ Χούβερ ξεκίνησε γὰ ἕνα μεγάλο ταξεῖδι γεωλογικῶν μελετῶν στὴν Αὐστραλία πρῶτα κ' εἶπαι στὴν Κίνα.

"Απ' τὴν Κίνα, ἔστειλε μιὰ κάρτα στὴν μίς Χένρυ, τὴν ὁποία στὸ διάστημα αὐτὸ δὲν εἶχε ξεχάσει.

Μὲ δυὸ λόγια τῆς θύμιζε τὴ φοιτητικὴ τους ζωὴ κὰ τελειώνοντας τῆς ἔγραψε τὰ ἔξης περιεργα :

«Πρόκειται νὰ ἐπιστρέψω σὲ λίγο στίς Ἠνωμένες Πολιτεῖες. "Όταν σᾶς δῶ, θὰ σᾶς πῶ μιὰ σκέψι που ἔκανα ἐδῶ στή μοναξιά μου. Πρόκειται, σᾶς βεβαιῶνω γὰ μιὰ πολὺ διασκεδαστικὴ σκέψι!...».

"Ἡ νέα του ἀπάντησε πὼς πολὺ εὐχαρίστως θὰ ξανάβλεπε τὸν παλιὸ της συμφοιτητῆ κ' ἐπρόσθεσε :

«Ὅσο γὰ τὴ διασκεδαστικὴ σκέψι που κάνετε, θαρρῶ πὸς τὴν ξέρω. Εἶνε πράγματι πολὺ διασκεδαστικὴ!...».

Αὐτὰ ἦσαν τὰ γράμματα τὸν ἀρραβῶνων τους, γιὰτὶ ἀπλούστατα ή σκέψις τοῦ Χούβερ ἦταν νὰ τὴν κἀνη σύζυγό του.

Πράγματι δὲ, ἔπειτ' ἀπὸ λίγο καιρὸ, οἱ δυὸ παλαιοὶ φοιτηταὶ παντρεύτηκαν στὸ παρεκκλήσιο τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Στάνφορντ, στὸ ὁποῖο εἶχαν γνωριστεῖ.

Τὸ γαμήλιο ταξεῖδι τους τὸ ἔκαναν στὴν... ἔρημο Γκόου στὴν Κίνα.

"Ένα βράδυ ὄμως, οἱ ἰθαγενεῖς ὁδηγοὶ τους τσακώθηκαν, πάστηκαν στὰ χέρια κ' ἀλληλοσκοτώθηκαν !

"Ἐτσι, οἱ δυὸ νεόπαντροι ἔμειναν μόνοι μέσα στὴν ἀχανὴ ἔρημο, ὄπου ἄρχισαν νὰ περιπλανῶνται κὰ μόλις ὅστερ' ἀπὸ δυὸ μῆνες κατῶρθισαν νὰ ξανάβρουν τὸν σταθμό, άπ' τὸν ὁποῖο εἶχαν ξεκινήσει !

"Ο μεγάλος Κινέζος νομοθέτης κὰ ἠθικολόγος Κομφούκιος, ἦταν ἐργάτης κὰ γεωργός. "Ο πάπας Εὐλόγιος ΙΒ' ἦταν γινὸς ἐνὸς πτωχοῦ καρβονάκη. "Ο πάπας Σίξτος Ε' βουδός. "Ο περιφημὸς ἐπαναστάτης τῆς Νεαπόλεως Μωζανιέλος φαρᾶς. "Ο Φραγκλίνος τυπογράφος. "Ο Κρόμβελ μυταροῖερης. "Ο ποιητῆς Μεταστάσιος βουκός. "Ο φυσιοδίρης Ληναῖος ἦταν γινὸς ἐνὸς τσαγκᾶρη κ' ὁ ίδιος, ὅταν ἦταν μικρός, δοῦλεψε στὴν τέχνη τοῦ πατέρα του. "Ο βασιλεὺς τῆς Σουηδίας Βερναρόττος μόνιμος δεκανεὺς στὸ στρατὸ τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος. "Ο ἀντιβασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου Μεχμέτ—Ἄλλης κουνεῖς. "Ο διάσχιμος Ἄγγλος οἰητορ κὰ βουλευτῆς Κωδὲν καντηλιανάφτης.

Τέλος, ὁ μέγας πρόεδρος τὸν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἄμερικῆς Ἄβραάμ Λίγκολν, ἦταν ἕνα χωριατόπουλο που μάθαμε τὴν τέχνη τοῦ ξιλουργοῦ.